

समृद्ध प्रदेशका लागि युवा स्वरोजगार : सम्भावना र चुनौती

विकास र समृद्धिका लागि सम्भावना नै सम्भावना बोकेको देश नेपालले कैयौं दशक बित्तिसकदा पनि सपनाको अध्यारो भुमीबाट आफूलाई बिउँभाउन सकिरहेको छैन । देशले राणा शासन, राजतन्त्र, पञ्चायतदेखि लोकतन्त्रात्मक, गणतन्त्र हासिल गर्दासम्म जनताको जीवनस्तर खस्किदो क्रममा रहेको तितो यथार्थ हामीमाझ रहिरहेको छ । हरेक राजनितिक घटनाक्रमको हेरफेरको क्रममा प्रमुख नाराको रूपमा सुन्न पाइने जनताको जीवनस्तरमा उन्नति भन्ने नारा केवल नारा सिमित रहेको पाइन्छ । देश संघीयतामा प्रवेश गरे सँगै राज्यले रोजगारीका ढोकाहरु विस्तारै खोल्दै जाने क्रम भने बढन थालेको छ । यसै विच प्रधानमन्त्री रोजगार कार्यक्रम यसको एउटा उदाहरण हो । आर्थिक वर्ष २०७६/७७ सालमा ५४१ स्थानीय तहमा प्रधानमन्त्री रोजगार कार्यक्रम सञ्चालन भएको थियो । विगतका वर्षलाई पच्छाउदै यो वर्ष पनि प्रधानमन्त्री रोजगार कार्यक्रम अगाडि आएको छ । देशमा बेरोजगार युवाहरुको संख्या कम गर्ने उद्देश्यका साथ युवाहरुलाई स्वरोजगार बनाउने हेतुले यस्ता कार्यक्रमहरु आउने गर्दछन् । गत वर्ष सञ्चालित ४,३०२ आयोजना मार्फत १,०५,६३५ युवा आयोजनाबाट रोजगार भएका थिए ।

विश्वव्यापी रूपमा फैलिएको कोरोना भाइरसको महामारीले हाम्रो आर्थिक क्षेत्र पनि नराम्रोसँग प्रभावित भएको छ । देशमा भइरहेका उधोगहरु दिनदिनै बन्द भइरहेको अहिलेको अवस्थामा सबैभन्दा बढी प्रभावित हुनेमा गरिबीको रेखामुनि रहेका जनता नै हुन । यस्तो विषम परिस्थितिमा राज्यले अभिभावकत्वको भूमिका निर्वाह गन्तुपर्ने देखिन्छ । जनताको आर्थिक स्थिति उकास्नको निम्नि प्रदेश सरकारले आफ्नो भूमिकालाई विशेष जोड दिनुपर्ने अहिलेको आवश्यकता हो ।

विकास भन्ने शब्द आफैमा गहन शब्द हो । विश्वका कैयो मुलुकहरुले विकास गर्नको लागि लामो समयसम्म संघर्ष गरेको प्रमाणहरु हामीमाझ प्रशस्त रहेका छन् । नेपाल जस्तो विकासोन्मुख देशले आर्थिक उन्नति गर्नका निम्नि सानातिना योजनाहरुले मात्र सम्भव हुने देखिदैन । राज्यका निति निर्माता देखि किसानी पेशालाई आफ्नो जीवीकोपार्जन र आय स्रोतको माध्यम बनाएका जनताहरु पनि एकजुट भएर संकल्प गरेमात्र यो कुरा सम्भव रहने देखिन्छ । हजारौ युवाहरुलाई एउटै उद्योगमा रोजगार दिन नसक्ने हाम्रो जस्तो देशमा उत्तम विकल्पको रूपमा युवाहरुलाई स्वरोजगार बनाउने विकल्प देखिन्छ । जसका लागि प्रदेश सरकारले सही निति र कार्य योजनाका साथ अधि बढे मात्र समृद्ध नेपालको सपना पूरा हुने देखिन्छ ।

भूद्वारातलीय हिसाबले पनि गण्डकी प्रदेश देशको केन्द्रमा अवस्थित छ । कुल जनसंख्याको ७०.९% साक्षरता रहेको यस प्रदेशमा पर्यटन व्यवसाय सबैभन्दा उच्च सम्भावना बोकेको व्यवसाय हो । गण्डकी प्रदेशका अधिकांश जिल्ला र क्षेत्रहरु नेपालमा मात्र नभइकन पर्यटकीय हिसाबले विश्वमै प्रख्यात छन् । पर्यटन व्यवसाय सँगसँगै युवाहरुलाई स्वरोजगार बनाउन सकेको अवस्थामा सम्पूर्ण प्रदेशको विकासमा टेवा पुऱ्याउने कुरामा दुई मत नरहेको पाइन्छ ।

गण्डकी प्रदेश सरकारले थुप्रै चुनौतीका बावजुद पनि एउटा स्थिर सरकार निर्माण गर्न सफल भएको छ । यस सँगै विकास निर्माणका कार्यहरु अघि सार्न मार्ग प्रशस्त भएको पाइन्छ । सीप जानेका व्यक्तिहरुको अभाव जतातै खडकी रहेको अवस्थामा प्रदेश सरकारको विकासको कामलाई अघि बढाउन भन्ने , बाधा पुग्ने देखिन्छ । परम्परागत कोरा शिक्षा प्रणालीबाट शिक्षित शैक्षिक बरोजगारहरुको संख्या अन्य प्रदेशमा जस्तै यो प्रदेशमा पनि उच्च रहेको पाइन्छ । हरेक वर्ष एउटै समस्या बारम्बार दोहोरिने गर्दछन् । जस्तै खेती गर्ने बेला सीप भएका मान्छे, बाटो सम्याउने मान्छे , घर बनाउने, शौचालय बनाउने , यसको मर्मत सम्भार गर्ने जनशक्तिको अभाव खडकिन्छ । सानातिना मेशिन , औजार मर्मत गर्ने बेला राम्रो सीप भएको मेकानिक पाइदैन । प्रदेश सरकारका लागि चुनौतिहरु पाइला पिच्छे भेटिन्छ । प्रदेशबाटै शैक्षिक बेरोजगारको संख्यालाई कम गर्दै लैजनको निम्ति शिक्षा निति मै समयानुकूल परिमार्जन गर्नुपर्ने देखिन्छ । कृषि प्रधान देश नेपालमा व्यवसायिक कृषिमूलक शिक्षा मात्र दिन सकेको खण्डमा पनि स्वरोजगार गराउन यसले निकै ठूलो भूमिका खेल्न सक्छ ।

सम्वृद्ध प्रदेशका लागि युवा स्वरोजगार कार्यक्रम सम्भवतः राज्यमै पहिलो अभ्यासको रूपमा गण्डकी प्रदेशलाई सूचारु गर्न चुनौति देखिन्छ । प्रदेश सरकारले बेरोजगार नागरिकको सूची लिएर मात्र उनीहरुको सीप र क्षमताको पहिचान गरी विभिन्न स्वरोजगारमूलक तालिमहरुको व्यवस्था गर्नुपर्ने हुन्छ । युवा स्वरोजगार कार्यक्रमको अवधारणालाई अघि ल्याउदै गर्दा विगतमा केन्द्र सरकारले गरेका कमि कमजोरीहरुलाई पनि ध्यानमा राखेर काम गर्नुपर्ने हुन्छ । केन्द्र सरकारको प्रधानमन्त्री रोजगार कार्यक्रममा प्रदेश सरकार भूमिकाविहिनको अवस्थामा रहेदा त्यसले कार्यक्रमको प्रभावकारीता माथि नै प्रश्नचिन्ह खडा गरी रहेको छ । प्रदेश सरकारको कार्यक्रममा यस्तो अवस्था सिर्जना हुन नदिनको निम्ति स्थानीय निकाय र केन्द्र सरकारलाई साथमा लिएर अगाडि बढनुपर्ने ब्रतमान अवस्थालाई चुनौतिपूर्ण विषय मान्न सकिन्छ ।

बेरोजगारीलाई स्वरोजगार

संविधानको मौलिक हकलाई मध्यनजर गर्दै राज्यले आफ्ना नागरिकलाई रोजगारीको अवसर सिर्जना गराउन नसकेको अवस्थामा बेरोजगार भत्ता दिन राज्यलाई कर लाग्छ । प्रदेश सरकारले रोजगार सम्बन्धी ऐन अनुसार स्वरोजगार कार्यक्रम ल्याउनुपर्ने देखिन्छ ।

बेरोजगार जनशक्ति भन्नाले वर्ष भरिमा १०० दिनपनि रोजगारीमा संलग्न नभएका , तोकिए अनुसार आय आर्जन हुने स्वरोजगारमा संलग्न हुन नसकेका १८ वर्षदेखि ५९ वर्षसम्मका नागरिक भन्ने बुझिन्छ । गण्डकी प्रदेशमा २०७६/७७ सालको तथ्यांकअनुसार बेरोजगार युवाहरुको संख्या ७,५२,९३६ जना रहेका छ । जसमा ४,३३,९७६ जना पुरुष ३,१८,१९१, जना महिला र १४१ जना अन्य रहेको तथ्यांकमा उल्लेख छ । यि नागरिकको रोजगारीको सुनिश्चतता नै प्रदेश सरकारको दायित्वभित्र पर्न आउँछ । प्रदेश सरकारले आफ्नो प्रदेशमा कति श्रमिक बजारमा छन् ? ती मध्ये कतिले प्रदेशमै वा अन्य क्षेत्रमा रोजगार पाउँछन् ? कति वैदेशिक रोजगारमा जान्छन् ? यी तथ्यहरुको प्रष्ट

विवरण राख्नुपर्ने हुन्छ । यिनै विवरणहरूको आधारमा विकास र सम्बृद्धिको प्रष्ट खाका तयार हुन्छ । प्रदेश सरकारले स्थानीय पालिकासँग समन्वय गरी प्रत्यके वडामा बेरोजगार नागरिकको सूची तयार पार्नु नै प्रमुख काम भित्र पर्दछ ।

सक्कली र नक्कली बेरोजगारको पहिचान विषय उतिकै चुनौतिपूर्ण विषय हो । २०७२ सालपछि नक्कली भुकुम्प पिडीत सिर्जना गरेर वितरणमा धाँधली गर्ने हाम्रो मानसिकताले यस्ता कार्यक्रमलाई थप चुनौति थप्ने काम गर्दछ । जनसंख्याको हिसाबमा बेरोजगार जनशक्तिको अनुपात अन्य प्रदेशको तुलनामा गण्डकी प्रदेशमा बाक्लो नै देखिन्छ । स्वरोजगार कार्यक्रमका लागि छुट्याउनु पर्ने बजेट अन्य क्षेत्रको लागि भन्दा बढी लगानी गर्नुपर्ने देखिन्छ । जुन सरकारमाथिको अर्को चुनौती हो । राज्यलाई नै विदेशीसँग मागेर अर्थतन्त्र चलाउनुपर्ने बाध्यता छ । त्यसको प्रत्यक्ष असर प्रदेश सरकारलाई नपर्ने कुरै भएन । उत्पादनको नाममा सियोसम्म उत्पादन नहुने गण्डकी प्रदेशमा युवा स्वरोजगार कार्यक्रम निकै चुनौतिपूर्ण कार्य देखिन्छ ।

गण्डकी प्रदेश सरकारले बेरोजगारी घटाउने भन्दै महत्वकांक्षी योजनाहरु ल्याउनु भन्दा स्थानीय आवश्कता अनुरूपको जनशक्ति तयार गर्नुको साथै योग्यता र रुचि अनुसारको सीप सिकाउनुपर्छ । सरकारले अघि सार्ने कार्यक्रमहरु सीप सिकाई स्वरोजगारमुखी बनाउने हुनुपर्छ । त्यसका लागि रोजगार परामर्श केन्द्रहरुको गठन प्राथमिक कार्यभित्र पर्दछ । परामर्श केन्द्रहरु मार्फत युवाहरुको क्षमता र रुचिको पहिचान गर्न सकिन्छ । प्रदेश सरकारले आफ्ना नागरिकहरुलाई लगानी गर्न सक्ने वातावरण निर्माण गर्नुपर्ने हुन्छ । प्रदेशभित्र रहेका लगानी गर्ने इच्छुक नागरिक र सीप तथा क्षमतावान नागरिकबीच मध्यस्थकर्ताको भूमिका प्रदेश सरकारले लिनुपर्छ । यसो गर्न सकेको खण्डमा आफ्नै प्रदेशमा रहेको सञ्चित पुँजी बजारमा प्रवेश गर्दछ र रोजगारीको अवसर सिर्जना हुन्छ । राज्यले जनताबाट लिने करको केही हिस्सा सीप सिकेका आफ्ना नागरिकलाई व्यवसाय सञ्चालनका लागि विना धितो सस्तो व्याजमा परिचानल गर्नुपर्छ । प्रदेशबाट उठेका करको रकम प्रदेशभित्रै खर्च गर्न सकेको खण्डमा जनताहरु कर तिर्न उत्साहित हुन्छन जसले गर्दा प्रदेश सरकारलाई बजेटको अभाव खडकिदैन । प्रदेश सरकारले शिक्षालाई सीपसँग , सीपलाई श्रमसँग , श्रमलाई उत्पादनसँग जोडेर आर्थिक वृद्धि गरी प्रदेश विद्यमान बेरोजगारी अन्त्य गरेर सम्बृद्ध गण्डकी र सुखी गण्डकीको सपनालाई मूर्त रूप दिन सक्छ ।

आधुनिक सिंगापुरका निर्माता ली कुआन यूको बेरोजगारी घटाउने निति तथा कार्यक्रम हाम्रो जस्तो मुलुकको लागि अनुकरणीय बन्न सक्छ । उनले जुनुसुकै पेशा व्यवसाय गरेका भएपनि एउटा शिक्षित व्यक्तिले अर्को अशिक्षित व्यक्तिलाई साक्षर बनाउने निति अघि सारेका थिए । यस्ता नवसाक्षर युवाहरुलाई उनीहरुको क्षमता र रुचि अनुसारको तालिम दिई विकास निर्माणको क्षेत्रमा परिचालन गरेका थिए । साथै विदेशबाट उच्च शिक्षा हासिल गरेका नागरिकलाई स्वदेशमै आकर्षित गर्न सरकारी जागिरको माथिल्लो तहमा नियुक्ति गरेका थिए । सूचना प्रविधिको क्षेत्रमा दख्खल नागरिकलाई तालिम केन्द्रको स्थापना गर्न सोत साधन उपलब्ध गराएका थिए । यस्ता किसिमका रचनात्मक काम गरेर उनले आफ्नो देशबाट बेरोजगारीको समस्यालाई अन्त्य गरेका थिए ।

यसै अनुरूप हाम्रो केन्द्र सरकारले अशिक्षित नागरिकलाई साक्षर बनाउन भन्दै साक्षरता कार्यक्रम सञ्चालन गरेको दशकौ भयो । विडम्बना, नवसाक्षरहरूलाई उनीहरूको क्षमता र सचि पहिचान गरी स्वरोजगार गराउने कुरामा राज्य संयन्त्र चुकिसकेको छ । हाम्रो प्रदेशमा पनि उच्च शिक्षाको हासिल गर्नेको संख्या बढ्दो छ । आफ्नो क्षमता अनुरूप काम गर्न नपाउँदा विदेशीने युवाको जमात वर्षैनि बढ्ने पाइएको छ । यस्ता युवाहरूलाई प्रदेशमा रोक्न उनीहरूको योग्यता अनुसार आकर्षक रोजगारीको अवसर सिर्जना गर्ने र तिनै युवाहरूलाई परिचालन गरी स्वरोजगारमुलक कार्यक्रमहरु सञ्चालन गर्न सक्नेछ । केन्द्र सरकारले रोजगारी सिर्जनाको कमीलाई हल गर्न भने नेपालमा उद्यमशीलता (Entrepreneurship) लाई युवाहरू माझ प्रचारप्रसार गर्ने गरिएको छ । धेरै जसो युवाहरू उद्यमशील बन्न सक्दैनन । धेरैसँग या त क्षमता छैन या पुँजी छैन त्यसैले युवाहरू रोजगारीको अवसर नै चाहन्छन् । चाहे त्यो सरकारी, गैरसरकारी, निजी जुनसुकै भएपनि हुन्छ । जसले गरिबीको भूमरीबाट निस्कन मद्दत गरोस । प्रदेश सरकारले सबैलाई रोजगारी दिन सक्दैन तर उसले यस्तो निति बनाउन पर्छ जसले निजी क्षेत्रलाई रोजगारी सिर्जनामा प्रोत्साहित गरोस ।

माग र पूर्तिको अनुपात मिलाउन प्रदेश सरकारले धेरै काम गर्न सक्छ । जस्तै,

- कृषिको व्यवसायीकरण गर्ने निति बनाउन ।
- वैदेशिक लगानी रहेका उत्पादनमुलक उद्योगलाई प्रोत्साहित गर्ने
- उद्योग र कृषि व्यवसायलाई माथि उकास्न वित्तीय सहायता दिन
- कृषिसँग सम्बन्धित फर्महरु खोल्न प्रोत्साहित गर्ने
- कागजी प्रक्रिया पुरा गर्ने र अनुदान ल्याई अनुत्पादक कार्यमा खर्च गर्ने प्रवृत्तिको अन्त्य गर्ने
- लक्षित वर्गले अनुदान प्राप्त गर्न सहज नितिको निर्माण गर्ने

प्रदेशमा सरकारले स्वरोजगारमुलक शिक्षा निति निर्माण गर्ने विषयमा उत्तिकै लाग्नुपर्ने देखिन्छ । जस्तै :

- प्राइमरी र सेकेण्डरी शिक्षाको गुणस्तर बढाउन पर्छ जसले गर्दा उच्च शिक्षा र CTEVT को कार्यक्रमका लागि राम्रो जग बनाउँछ ।
- CTEVT का कार्यक्रमहरूलाई निजी र सरकारी क्षेत्रको साझेदारीमा प्रदेश भरीका जिल्लाहरूमा चलाउनुपर्छ ।
- एग्रिविजनेसका डिग्री कार्यक्रमहरु सञ्चालन गर्नुपर्छ ।
- STEM (Science Technology, Engineering and Mathematics) कार्यक्रमहरुको स्तरोन्नति हुनुपर्छ ।

राष्ट्रिय स्तरमा नै प्राविधिक शिक्षा तथा व्यवसायिक तालिम परिषदले बेरोजगार युवाहरुलाई प्राविधिक तथा व्यवसायिक शिक्षा र तालिम प्रदान गर्दै सीपयुक्त उच्चमी बनाउने र उच्चमीलाई अवसर प्रदान गर्ने कार्य गर्दै आइरहेको छ । गण्डकी प्रदेश सरकारले प्राविधिक शिक्षा तथा व्यवसायिक तालिम परिषदको कार्यालय प्रदेशमा विस्तार र प्रचार प्रसार गर्न सहयोग गर्नुपर्छ ।

वास्तवमै युवा देश विकासका सहयात्री हुन । सरकारले युवा स्वरोजगार अभियानतर्फ राखेका लक्ष्यप्राप्ति गर्न योजना , निति तर्जुमा गर्ने र प्रदेश सरकारका संगठनहरुलाई परिचालन गर्ने काम गर्नुपर्छ । सम्बूद्ध प्रदेश निर्माणमा कृषि तथा पशुपालन क्षेत्रलाई सँगसँगै विस्तार गर्न नसकेको खण्डमा स्वरोजगार कार्यक्रमले सफलता हासिल गर्न सक्दैन । प्रदेशमा कुल जनसंख्याको ७२.४% जनसंख्या कृषि पेशामा आश्रित रहेको तथ्याङ्कले देखाउँछ । कृषि तथा पशुपालनलाई नै आफ्नो जीविकोपार्जन र आय आर्जनको मुख्य स्रोत बनाएर यसबाटै अधिकांश जनताले जीवन निर्वाह गरिरहेका छन् । पशुपालनलाई प्राथमिकता दिने उद्देश्यले २०१४ सालमा कास्की जिल्लामा उन्नत पशुपालनको प्रचार र विकासको निमित पशु चिकित्सालयको निर्माण भएको थियो । यसरी लामो समय देखिनै गण्डकी प्रदेश व्यवसायिक पशुपालनको क्षेत्रमा अधि बढेका पाइन्छ । प्रदेश सरकारको गठन भएपश्चात पशुपन्धी तथा मत्स्य सेवामा निरन्तर कामहरु सञ्चालन भईरहेका छन् । सञ्चालित कामहरुले निरन्तरता पाइरहेपनि पर्याप्त भने हुन सकेको छैन । प्रदेशमा पशुपालन पेशालाई व्यवसायिकरण गराउनको निमित पशु संकलन तथा विक्री केन्द्रहरुको स्थापन गर्नुपर्ने देखिन्छ । प्रदेशका प्रत्येक स्थानीय तहमा पशु उपचार तथा सेवा केन्द्र स्थापना गरी प्रभावकारी रूपमा सञ्चालन गर्नुपर्छ ।

पशुपालक कृषकलाई लक्षित गरी स्थानीय सहकारी संस्थालाई सक्रिय बनाई दुग्धजन्य पदार्थ संकलन तथा प्रशोधन केन्द्रको स्थापना गर्नुपर्छ ।

जडीबुटी तथा फलफूल

प्रदेशको दिगो विकास , आम जनताको समृद्धि र सबैको निमित स्वास्थ्य भन्ने प्रतिबद्धता एकसाथ परिपूर्ति गर्ने उपयुक्त माध्यम हाम्रो जंगल र जडीबुटीको सदुपयोग हो । प्रदेशको कुल जीमिनको ७,१३,८३९ हेक्टर क्षेत्रफल जंगलले ओगटेको छ । गण्डकी प्रदेशमा पाइने वनस्पतिको एकीन संख्या उपलब्ध नभएपनि नेपालमा ५८५६ प्रजातिका फूल फुल्ने विरुवाहरु पाइन्छन् । जसमा ६९० प्रजातिका विरुवाहरु औषधिजन्य वस्तुका रूपमा प्रयोग गर्न सकिन्छ । कर्णाली पछि दोस्रो स्थानमा गण्डकी प्रदेशलाई जडीबुटीको खानीको रूपमा हेरिन्छ । जडीबुटीजन्य वनस्पतिको पहिचान र ज्ञानको अभावमा हामी जीवन रोग र भोकमा विताइरहेका छौ । गण्डकी प्रदेश सरकारले मुख्यतयः हिमाली जिल्लाहरु र उच्च पहाडी क्षेत्रमा जडीबुटी संकलन र प्रशोधन केन्द्र स्थापना गर्नुपर्छ । प्रदेशभित्र पर्ने

स्याङ्गजा , पर्वत र लमजुङ्ग जिल्लाहरु फलफूल खेतीको प्रशस्त सम्भावना बोकेका जिल्लाहरु हुन । यी जिल्लाका किसानहरुलाई फलफूल खेती सम्बन्धी तालिमको उचित व्यवस्था गर्ने, आवश्यक पर्न बीउ बिरुवाहरु समयमा उपलब्ध गराउने तथा उत्पादिन फलफूलको संकलन तथा व्यवस्थापन गर्नुपर्छ ।

प्रदेश भित्रका गोरखा, तनहुँ र कास्की जिल्ला जलाधारका दृष्टिकोणले धनी जिल्लाहरु मानिन्छन् । यी जिल्लाहरु माछापालन व्यवसायको सम्भावना बोकेका जिल्ला हुन । माछापालन व्यवसाय सञ्चालनका लागि आवश्यक पर्ने पुर्वाधारहरु प्रदेश सरकारले निर्माण गर्नुपर्ने देखिन्छ ।

देशकै ठूलठूला गौरवशाली जलविधुत आयोजनाहरु सञ्चालित यस प्रदेशमा साना उद्योगी व्यवसायलाई न्यून शुल्कमा विधुतको आपूर्ति गराउन सकेको खण्डमा त्यसले उत्पादन वृद्धि गर्न मद्दत गर्छ ।

विधुतको निरन्तर आपूर्ति र लक्षित वर्गलाई अनुदान दिन सकेको खण्डमा स्वरोजगारको अभियानलाई अघि बढाउन मद्दत गर्छ । लक्षित वर्गलाई मध्यनजर गर्दै स्वरोजगार कार्यक्रम सञ्चालन गर्दा यसमा आउने चुनौतीहरुको सजिलै सामना गर्न सकिन्छ । अन्ततः लक्ष्य प्राप्तिका निमित्त सही योजना, दृढ संकल्प र प्रदेश सरकारका संगठनहरुलाई सही मार्गमा परिचालन गर्न सकेको खण्डमा सम्वृद्ध प्रदेशका युवा स्वरोजगार कार्यक्रमले सफलता हासिल गर्नेछ ।

नाम: दिपक पौडेल

ठेगाना : भानुपुरी , मानेचौका तनहुँ

मोबाइल नं: ९८४५९५१४०९

ईमेल : dpkpoudel23@gmail.com